

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL N. K. 2016-03-09 SKUNDO**

2016 m. gegužės 5 d. Nr. S-93 (7-51/2016)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos narės, pavaduojančios komisijos pirmininkę
komisijos narių

Rasos Stravinskaitės – pranešėja
Andriaus Veniaus
Linos Vosylienės

sekretoriaujant
dalyvaujant mokesčių administratoriaus atstovei
mokesčių mokėtojui

J. D.
V. N.
N. K.

2016 m. balandžio 26 d. posėdyje išnagrinėjusi N. K. (toliau – Pareiškėjas) 2016-03-09 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija, centrinis mokesčių administratorius) 2016-02-26 sprendimo Nr. 331A-16266, n u s t a t ė:

Inspekcija 2016-02-26 sprendimu Nr. 331A-16266, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 87 straipsniu, mokesčių įstatymais, mokesčio ir baudos už administracinę teisės pažeidimą permokos (skirtumo) grąžinimo (įskaitymo) taisyklėmis, patvirtintomis Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos viršininko 2004-12-07 įsakymu Nr. VA-186 „Dėl mokesčio ir baudos už administracinę teisės pažeidimą permokos (skirtumo) grąžinimo (įskaitymo)“, ir išnagrinėjusi Pareiškėjo 2016-02-09 prašymą grąžinti (įskaityti) mokesčio ir (arba) baudos už administracinę teisės pažeidimą permoką (skirtumą) Nr. (17.16-40) GES-58604, nusprendė Pareiškėjui grąžinti neįskaitytą prašomą grąžinti GPM permokos (įmokos kodas 1441, MM savivaldybė, permokos susidarymo data 2012-01-01) likutį 15,35 Eur ir negrąžinti (neįskaityti) dalies prašomos sumos 277,74 Eur. Negrąžinimo (neįskaitymo) priežastimi ir teisiniu pagrindu nurodyta, kad Inspekcijos administruojamų mokesčių apskaitoje nėra 277,74 Eur permokos (skirtumo). Papildomas minėto sprendimo motyvas – 186,79 Eur permoka kodu 8230.

Pareiškėjas nesutinka su Inspekcijos 2016-02-26 sprendimo Nr. 331A-16266 dalimi, kurioje nuspręsta negrąžinti 277,74 Eur permokos, nes mano, kad Inspekcijos sprendimas skundžiamoje dalyje yra neteisėtas ir nepagrįstas.

Skunde tvirtinama, kad skundžiamu sprendimu yra pažeistas MAĮ 6 str., nes sprendime nėra nurodyti jo priėmimo motyvai, nors įstatymas įpareigoja mokesčių administratorių priimti teisėtus bei pagrįstus sprendimus, pagarbiai bendradarbiauti su mokesčių mokėtojais, išaiškinti

bei nurodyti savo sprendimų motyvus, tačiau Inspekcija šios pareigos neįvykdė.

Pareiškėjas teigia, kad skundžiamas sprendimas buvo priimtas dėl 2015-12-16 nurodymo nurašyti mokestinę nepriemoką iš mokesčių mokėtojo sąskaitos (sąskaitų) Nr. (23.31-08) 467-189980. Nurodoma, jog Inspekcija nurašė iš Pareiškėjo sąskaitos 293,09 Eur dalimis, ir pateikiamas 243,76 Eur nurodymo fragmentas:

- 15,06 Eur (prievolės tipas – GPM004/DEKLARACIJA/Mokestis ir rinkliava, mokestinis laikotarpis – 2011-01-01–2011-12-31, deklaracijos pateikimo data – 2015-07-27),
- 130,04 Eur (prievolės tipas – GPM004/KITA/Mokestis ir rinkliava, mokestinis laikotarpis – 2010-01-01–2010-12-31, deklaracijos pateikimo data – 2015-07-27),
- 98,66 Eur (prievolės tipas – GPM004/DEKLARACIJA/Mokestis ir rinkliava, mokestinis laikotarpis – 2014-01-01–2014-12-31, deklaracijos pateikimo data – 2015-05-03),
- 0,00 Eur (prievolės tipas – GPM004/DEKLARACIJA/Mokestis ir rinkliava, mokestinis laikotarpis – 2011-01-01–2011-12-31, deklaracijos pateikimo data – 2012-05-01),
- 0,00 Eur (prievolės tipas – GPM004/DEKLARACIJA/Mokestis ir rinkliava, mokestinis laikotarpis – 2013-01-01–2013-12-31, deklaracijos pateikimo data – 2014-05-02).

Pasak Pareiškėjo, iš esmės sprendimas nurašyti lėšas iš mokesčių mokėtojo sąskaitos buvo teisėtas, nes jo priėmimo metu tokios prievolės buvo pagrįstos pateiktų ir patikrintų deklaracijų duomenimis. Tačiau nustatytu leidžiamu patikslinti deklaracijas laikotarpiu jos buvo patikslintos ir ši prievolė išnyko, todėl Pareiškėjas pateikė FR0783 formos prašymą grąžinti permoką, kuriame buvo nurodyta visa nurašytų piniginių prievolių suma. Prašymas buvo pateiktas elektroninėje Inspekcijos sistemoje, kurioje kitokio įmokos kodo dėl GPM įmokos nurodyta nebuvo, todėl prašyme buvo nurodytas artimiausias (bendras) įmokos kodas. Tačiau dėl nurodyto įmokos kodo, Pareiškėjo nuomone, prašymas netapo klaidingas, o nurodyta grąžintina suma atitinka nepagrįstai nurašytą sumą.

Pažymima, kad Inspekcijos darbuotoja A. R. kaip papildomą motyvą nurodė – 186,79 Eur permoką kodu 8230, tačiau daugiau jokių paaiškinimų prie šio priedašo nepateikė. Pareiškėjas mano, kad Inspekcijos sprendimas ne tik pažeidžia MAĮ, bet ir neatitinka faktinių mokesčių ir rinkliavų sumokėjimo aplinkybių.

Pareiškėjas prašo panaikinti ginčijamą Inspekcijos sprendimą ir grąžinti 277,74 Eur permoką.

Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) posėdžio metu Pareiškėjas paaiškino, kad jau po 2016-03-09 skundo padavimo Komisijai jis 2016-03-15 pateikė naują prašymą Inspekcijai dėl 188 Eur permokos grąžinimo ir mokesčių administratoriaus 2016-03-29 sprendimu pastaroji prašoma suma buvo jam grąžinta. Todėl Pareiškėjas nurodė, jog ginčas vyksta tik dėl likusios jam pagal 2016-02-09 prašymą Inspekcijos negrąžintos 89,00 Eur (277,74 – 188,74) sumos.

Inspekcija 2016-04-28 raštu, pateiktu Komisijai el. paštu, papildomai paaiškino, jog Pareiškėjas buvo pateikęs deklaracijas už 2010, 2011, 2014 m., kuriose buvo nurodytos mokėtinos sumos (litas). Mokesčių administratorius 2015-12-24 „nuskaitė“ nuo mokesčių mokėtojo sąskaitos 293,09 Eur sumą pagal GPM deklaracijas. Iš 2015-12-21 „nuskaitytos“ 293,09 Eur sumos, 104,35 Eur buvo įskaityta mokėtinam GPM padengti pagal 2014 m. deklaraciją (98,66 Eur) ir padengti su šiuo mokėjimu susijus delspinigius (5,69 Eur). Pareiškėjui patikslinus 2010 ir 2011 m. deklaracijas, mokesčių mokėtojo apskaitos duomenyse atsirado 188,74 Eur (293,09 Eur – 104,35 Eur) permoka įmokos kodu 8230 („Komercinio banko pagal Valstybinės mokesčių inspekcijos vykdomąjį dokumentą išieškota suma“), kuriuo ši suma buvo išieškota iš mokesčių mokėtojo sąskaitos.

Pažymėta, jog Pareiškėjas 2016-02-09 pateikė prašymą grąžinti 293,09 Eur permoką, įmokos kodu 1441, todėl Inspekcija 2016-02-26 priėmė sprendimą 15,53 Eur grąžinti, o likusią dalį, t. y. 277 Eur, negrąžinti, nes tokios permokos 1441 įmokos kodu nebuvo. Inspekcija pabrėžė, jog 186,79 Eur permoka buvo 8230 įmokos kodu, nes Inspekcija nurodė bankui

nuskaityti nuo Pareiškėjo sąskaitos GPM pastaruoju įmokos kodu. Todėl, Pareiškėjui patikslinus deklaracijas, atsirado permoka (į apskaitą buvo gražintas nuskaitymas) tuo pačiu įmokos kodu 8230, o ne įmokos kodu 1441.

Taip pat Inspekcija pateikė Komisijai Pareiškėjo 2016-03-15 prašymą gražinti (įskaityti) mokesčio ir (arba) baudos už administracinę teisės pažeidimą permoką (skirtumą) Nr. (17.16-40) GES-104378, kuriuo prašoma gražinti 188,74 Eur sumą (įmokos kodas 8230), bei Inspekcijos 2016-03-25 sprendimą gražinti (įskaityti) mokesčio ir (arba) baudos už administracinę teisės pažeidimą permoką (skirtumą) Nr. 331A-24948. Šiuo sprendimu Inspekcija, vadovaudamasi MAĮ 87 straipsniu, Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos viršininko 2004-12-07 įsakymu Nr. VA-186 „Dėl mokesčio ir baudos už administracinę teisės pažeidimą permokos (skirtumo) gražinimo (įskaitymo)“ ir išnagrinėjusi minėtą Pareiškėjo 2016-03-15 prašymą, nusprendė gražinti Pareiškėjui neįskaitytą prašomos gražinti sumos permokos (skirtumo) likutį 188,74 Eur (8230 įmokos kodas – „Kredito, mokėjimo ir (ar) elektroninių pinigų įstaigų pagal Valstybinės mokesčių inspekcijos nurodymą nurašyti mokestinę nepriemoką iš mokesčių mokėtojo sąskaitos (sąskaitų) išieškota suma“).

Komisija, įvertinusi ginčo medžiagą, konstatuoja, kad Pareiškėjo skundas atmestinas, Inspekcijos sprendimas tvirtintinas.

Iš Pareiškėjo pateikto skundo bei Komisijos posėdžio metu pateiktų papildomų paaiškinimų apie tai, kad Inspekcija Pareiškėjui papildomai jau gražino 188,74 Eur sumą, matyti, kad Pareiškėjas nesutinka su Inspekcijos sprendimo dalimi, kuria nuspręsta negražinti 89 Eur (277,74 – 188,74) mokesčio permoką (skirtumą). Pats Pareiškėjas posėdžio metu negalėjo paaiškinti, už kokį tiksliai laikotarpį yra susidariusi jo prašoma gražinti permokos (skirtumo) suma. Savo nesutikimą Pareiškėjas grindžia tuo, kad Inspekcijos 2016-02-26 sprendimas Nr. 331A-16266 skundžiamoje dalyje yra nepagrįstas, pažeidžiantis MAĮ 6 str. nuostatas, t. y. nemotyvuotas.

Pažymėtina, jog ginčo nagrinėjimo metu iš Inspekcijos buvo gauta papildoma informacija, kuria mokesčių administratorius grindžia skundžiamo sprendimo priėmimą (Pareiškėjo 2016-03-15 prašymas gražinti (įskaityti) mokesčio ir (arba) baudos už administracinę teisės pažeidimą permoką (skirtumą) Nr. (17.16-40) GES-104378, Inspekcijos 2016-03-25 sprendimas gražinti (įskaityti) mokesčio ir (arba) baudos už administracinę teisės pažeidimą permoką (skirtumą) Nr. 331A-24948, Pareiškėjo prievolių, delspinigių ir įplaukų žiniaraščiai, apskaitos duomenys MAIS sistemoje, duomenys apie atliktus įskaitymus, permokų (skirtumų) gražinimus, deklaruotas mokestines prievoles, 2016-04-28 paaiškinimas dėl Inspekcijos 2016-02-26 ir 2016-03-25 sprendimų).

Komisija, įvertinusi Pareiškėjo skunde ir Komisijos posėdyje išdėstytus motyvus, sutinka su tuo, kad jie iš dalies pagrįsti. Mokesčių administratorius, kaip viešojo administravimo subjektas, privalo vadovautis Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymo (Žin., 1999, Nr. 60-1945; 2006, Nr. 77-2975, toliau – VAĮ) 3 straipsnyje įtvirtintais principais, taip pat ir objektyvumo principu, kuris reiškia, kad sprendimo priėmimas ir kiti oficialūs viešojo administravimo subjekto veiksmai turi būti nešališki ir objektyvūs, t. y. viešojo administravimo subjekto sprendimai turi atitikti tikrąsias faktines aplinkybes, kurios nustatomos išsiaiškinus visas aplinkybes, turinčias reikšmės priimant sprendimą ir kritiškai, nešališkai vertinant įrodymus. Šis reglamentavimas bei MAĮ 6 straipsnyje įtvirtintas apmokestinimo aiškumo principas suponuoja ir tai, kad priimami sprendimai negali būti paremti prielaidomis ir spėjimais, o mokesčių administratorius turi konkrečiais, aiškiais ir neginčijamais įrodymais paremti savo sprendimus ir neturi būti jokių abejonių dėl sprendimo pagrįstumo ir teisėtumo. Be to, tokio sprendimo įrodymai bei faktinis pagrindas turi būti žinomi asmeniui, kurio atžvilgiu priimtas atitinkamas sprendimas.

Taip pat ir Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) praktikoje yra laikomasi pozicijos, kad VAĮ 8 straipsnio nuostata reiškia, jog akte turi būti nurodomi pagrindiniai faktai, argumentai ir įrodymai, pateikiamas teisinis pagrindas, kuriuo viešojo

administravimo subjektas rėmėsi priimdamas administracinį aktą; motyvų išdėstymas turi būti adekvatus, aiškus ir pakankamas. Ši teisės norma siejama su teisėtumo principu, pagal kurį reikalaujama, kad viešojo administravimo subjektai savo veikla nepažeistų teisės aktų, jų sprendimai būtų pagrįsti, o sprendimų turinys atitiktų teisės normų reikalavimus (LVAT 2010-08-24 sprendimas adm. byloje Nr. A-756-450/2010, „Administracinė jurisprudencija“ Nr. 20, 2010; 2010-11-05 sprendimas adm. byloje Nr. A-556-15/2010, „Administracinė jurisprudencija“ Nr. 20, 2010). LVAT taip pat laikosi pozicijos, kad esant viešojo administravimo subjekto sprendimo trūkumams, reikia įvertinti, ar nustatyti turinio (teisinio ir faktinio pagrindimo, motyvacijos) trūkumai yra esminiai, sukliudę šio individualaus administracinio akto adresatams suprasti atitinkamų visuomeninių santykių esmę ir turinį, identifikuoti jų teisių, pareigų bei teisėtų interesų pasikeitimą, šio pasikeitimo pagrindus ir apimtį, tinkamai įgyvendinti šiuo aktu suteiktas teises ar (ir) įvykdyti nustatytas pareigas bei įstatymų nustatyta tvarka efektyviai realizuoti teisę į (galimai) pažeistų teisių ir teisėtų interesų gynybą. Šis vertinimas turi būti atliekamas individualaus administracinio akto adresato (mokesčių mokėtojo) požiūriu, t. y. būtent to, kuris turi teisę žinoti ir suprasti, dėl kokios priežasties ir kuo remiantis priimtas konkretus sprendimas, be kita ko, atsižvelgiant ir į pastarajam asmeniui žinomas aplinkybes, lėmusias minėtą sprendimą (LVAT 2013-09-09 nutartis adm. byloje Nr. A-575-1517/2013, 2011-06-27 sprendimas adm. byloje Nr. A-556-336/2011, „Administracinė jurisprudencija“ Nr. 21, 2011).

Komisija, įvertinusi skundžiamo sprendimo turinį, sutinka su Pareiškėjo pozicija dėl Inspekcijos priimto sprendimo trūkumų, nes Inspekcijos sprendimas nėra pakankamai motyvuotas ir pagrįstas, t. y. jame nėra nurodytos konkrečios teisės aktų normos, kuriomis buvo remtasi priimant sprendimą, taip pat nors negrąžinimo priežastimi nurodoma, kad Inspekcijos administruojamų mokesčių apskaitoje nėra Pareiškėjo 2016-02-09 prašyme nurodytos GPM permokos (1441 įmokos kodas „Gyventojų pajamų mokestis, mokamas nuolatinio Lietuvos gyventojų“) dalies (taip pat ir ginčui aktualių 89 Eur), tačiau nėra nurodoma, nei kada buvo įskaityta ginčui aktuali suma, nei kokioms nepriemokoms padengti įskaitymas buvo atliktas.

Komisija taip pat laikosi nuomonės, jog vien tai, kad sprendimas turi trūkumų, savaime nėra pagrindas jį naikinti. Todėl atsižvelgiant į anksčiau aptartas VAI ir LVAT praktikos nuostatas, vadovaujantis proceso operatyvumo ir koncentruotumo principais, šio ginčo nagrinėjimo metu, sprendžiant klausimą dėl to, ar yra pagrindas naikinti Inspekcijos sprendimą, vertintina, ar Inspekcijos priimto sprendimo trūkumai yra esminiai, sutrukde Pareiškėjui suprasti suteiktas teises, nustatytas pareigas, įstatymų nustatyta tvarka realizuoti teisę į gynybą ir pan.

Ginčijamas sprendimas yra priimtas, vadovaujantis MAĮ 87 straipsniu, kuriame nustatyta mokesčių mokėtojo mokesčių permokos įskaitymo ir grąžinimo tvarka. Šiame straipsnyje yra nustatyta, jog mokesčio mokėtojo permokėtos mokesčių sumos yra įskaitomos centrinio mokesčių administratoriaus nustatyta tvarka mokesčių mokėtojo mokesčiai nepriemokai padengti (1 dalis), o mokesčių mokėtojo permokėtos mokesčių sumos, kurios lieka permokos sumas įskaičius mokesčiai nepriemokai padengti, grąžinamos mokesčių mokėtojo prašymu (5 dalis). Minėtam permokos grąžinimo procesui įgyvendinti Inspekcijos viršininko 2004-12-07 įsakymu Nr. VA-186 „Dėl mokesčio ir baudos už administracinį teisės pažeidimą permokos (skirtumo) ar nepagrįstai išieškotų sumų grąžinimo (įskaitymo)“ patvirtintose taisyklėse yra nurodyti mokesčių mokėtojo teikiamam prašymui dėl neįskaitytos mokesčio permokos (skirtumo) (visos ar jos dalies) grąžinimo keliami užpildymo reikalavimai. Šių taisyklių 35 punkte yra nustatyta, kad prašymo 14 laukelyje „Įmokos kodas“ įrašomas mokesčio ar administracinio teisės pažeidimo baudos įmokos kodas. Įmokų kodai patvirtinti Inspekcijos viršininko ir Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos generalinio direktoriaus bendru 2003-02-26 įsakymu Nr. V-57/1B-160 „Dėl mokesčių, rinkliavų ir kitų įmokų į Lietuvos Respublikos valstybės biudžetą, savivaldybių biudžetus bei valstybės pinigų fondus kodų sąrašo“.

Iš pateiktos į bylą medžiagos matyti, kad Pareiškėjas 2016-02-09 pateikė prašymą grąžinti 293,09 Eur GPM permoką, susidariusią už laikotarpį nuo 2015-01-01 iki 2015-12-31,

nurodydamas 1441 įmokos kodą. Pagal mokesčių administratoriaus pateiktą informaciją nustatyta, kad Pareiškėjas buvo deklaravęs gyventojų pajamas už 2010 m., 2011 m., 2014 m. mokestinius laikotarpius bei deklaracijose nurodęs mokėtinas į valstybės biudžetą GPM sumas (atitinkamai 449 Lt, 105 Lt, 737 Lt). Mokesčių administratorius inkasiniu pavedimu 2015-12-24 nuskaitė nuo mokesčių mokėtojo sąskaitos 293,09 Eur sumą, kurios Pareiškėjas buvo nesumokėjęs pagal jo pateiktas minėtas GPM deklaracijas. Minėta 293,09 Eur suma iš mokesčių mokėtojo sąskaitos išieškota 8230 įmokos kodu „Kredito, mokėjimo ir (ar) elektroninių pinigų įstaigų pagal Valstybinės mokesčių inspekcijos nurodymą nurašyti mokestinę nepriemoką iš mokesčių mokėtojo sąskaitos (sąskaitų) išieškota suma“. Tačiau Pareiškėjas 2015-12-31 pateikė patikslintą deklaraciją už 2010 metus ir 2016-02-17 buvo priimta Pareiškėjo 2015-07-24 patikslinta 2011 metų deklaracija, kuriose Pareiškėjas nedeklaravo mokėtinų GPM sumų, todėl už 2010 m. ir 2011 m. išieškota suma buvo gražinta į apskaitos duomenis ir Pareiškėjo apskaitos duomenyse atsirado permoka įmokos kodu 8230 (kuriuo ši suma buvo išieškota iš mokesčių mokėtojo sąskaitos).

Pareiškėjo 2014 metų pajamų deklaracija, kurioje, kaip minėta, deklaruota mokėtina 737 Lt (213,45 Eur) GPM suma, buvo pateikta 2015-05-03 ir Pareiškėjo nebuvo patikslinta. Mokesčių administratorius paaiškino, jog ši mokėtina suma (213,45 Eur) buvo sugretinta su Pareiškėjo 2014-09-25 įvykdyto pavedimo 73,78 Eur (254,76 Lt) suma ir 2015-06-02 – pavedimo 41,00 Eur suma. Pagal 2014 m. laikotarpio Pareiškėjo pajamų deklaraciją likusi neįskaityta mokėtina 98,66 Eur GPM suma (213,45 Eur – 73,78 Eur – 41,00 Eur) ir su šiuo mokėjimu susiję 5,69 Eur delspinigiai buvo sugretinti ir užskaityti iš mokesčių administratoriaus 2015-12-21 nuskaitytos iš Pareiškėjo sąskaitos 293,09 Eur sumos. Taigi, Pareiškėjo šiame mokestiniame ginče prašoma gražinti suma buvo įskaityta jo likusiai nepriemokai už 2014 metų mokestinį laikotarpį padengti. Atitinkamai, Pareiškėjui patikslinus 2010 m. ir 2011 m. deklaracijas, mokesčių mokėtojo apskaitos duomenyse atsirado 188,74 Eur (293,09 – 98,66 – 5,69) mokestinė permoka įmokos kodu 8230. Būtent tokio dydžio Pareiškėjo vardu 8230 įmokos kodu registruota permoka buvo ir nurodyta skundžiamame Inspekcijos sprendime. Tuo tarpu, kaip matyti, Pareiškėjui pateikus naują 2016-03-15 prašymą Nr. (17.16-40) GES-104378, kuriame nurodyta prašoma gražinti permokos (skirtumo) suma su 8230 įmokos kodu, Inspekcijos 2016-03-25 sprendimu Nr. 331A-24948 188,74 Eur permoka Pareiškėjui buvo gražinta. Todėl darytina išvada, kad mokesčių administratoriaus atliktas nepriemokos nuskaitymas 8230 įmoku kodu, kuris ir buvo nurodytas skundžiamame sprendime permokos negražinimo priežastimi, netapo kliūtimi Pareiškėjui susigrąžinti po mokestinės nepriemokos įskaitymo likusios mokesčio permokos.

Iš aptartų faktinių aplinkybių ir iš mokesčių administratoriaus pateiktos papildomos informacijos matyti, kad Inspekcija, gavusi Pareiškėjo 2016-02-09 bei 2016-03-15 prašymus, tinkamai įvertino Pareiškėjo mokestines prievoles, atliktus įskaitymus deklaruotoms, nesumokėtoms prievolėms padengti, ir gražino Pareiškėjui jo turėtas mokestines permokas. Mokesčių administratorius pagrįstai, atsižvelgdamas į tai, kad dalis prašomos permokos sumos buvo įskaityta kitoms mokestinėms nepriemokoms padengti, kaip tai nustatyta tiek MAĮ 87 str. 5 dalyje, tiek aukščiau minėtose taisyklėse dėl mokesčio ir baudos už administracinę teisės pažeidimą permokos (skirtumo) ar nepagrįstai išieškotų sumų gražinimo (įskaitymo), iš išieškotos 293,09 Eur sumos Pareiškėjui gražino tik 188,74 Eur permoką (skirtumą). Tokiu būdu, nepaisant to, kad permokos (skirtumo) gražinimą (negražinimą) įforminantis sprendimas turi turinio trūkumų, tai nėra pakankamas pagrindas Inspekcijos veiksmus pripažinti nepagrįstais ir sprendimą naikinti, nes tokio sprendimo priėmimas buvo sąlygotas kitų Inspekcijos veiksmų (2015-12-21 mokestinės nepriemokos įskaitymo). Apie šiuos veiksmus mokesčių mokėtojas žinojo, kaip ir apie 2014 metų mokestinio laikotarpio pajamų deklaracijoje jo 2015-05-03 deklaruotą mokėtiną GPM sumą, todėl taip pat turėjo žinoti, kad visa jo prašoma gražinti suma negali būti gražintina, nes dalis jos (prašoma Pareiškėjo šiuo skundu gražinti suma) buvo panaudota nepriemokai už 2014 m. mokestinį laikotarpį pagal Pareiškėjo pateiktą 2014 m. pajamų deklaraciją padengti. Duomenų, kad Pareiškėjas būtų patikslinęs 2014 m. pajamų

deklaraciją, byloje nėra pateikta. Vadovaujantis MAĮ 87 str. 5 ir 6 dalyse nustatyto teisiniu reglamentavimu, teismų praktikos išaiškinimu dėl prašymo gražinti mokesčio permoką pagrįstumo (pavyzdžiui, LVAT 2016-02-25 nutartis adm. byloje Nr. eA-182-438/2016), konstatuotina, kad įrodinėjimo naštos paskirstymo prasme pareiga įrodyti prašymo gražinti mokesčio permoką pagrįstumą tenka mokesčių mokėtojui, o, jam šios pareigos neįvykdžius, jis praranda teisę į mokesčio permoką. Kadangi Pareiškėjas mokestinio ginčo metu negalėjo pateikti konkrečių įrodymų, jog yra susidariusi jo prašoma gražinti 89 Eur suma (kaip minėta, Komisijos posėdžio metu Pareiškėjas net negalėjo įvardinti permokos susidarymo mokestinio laikotarpio), todėl teigti, kad yra susidariusi prašoma gražinti 89 Eur suma, nėra pagrindo.

Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, konstatuotina, kad mokesčių administratoriaus sprendimas negražinti Pareiškėjui jo nurodytos 2016-02-09 prašyme mokesčio permokos sumos dalies (89 Eur) yra pagrįstas, todėl tvirtintinas.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 str. 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Patvirtinti Inspekcijos 2016-02-26 sprendimą Nr. 331A-16266.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 str. 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos narė, pavaduojanti Komisijos pirmininkę

Rasa Stravinskaitė

Komisijos nariai

Andrius Venius

Lina Vosylienė